

Renter. Tilskuddet bliver i Virkeligheden en Slags Forøring til den tilfældige Ejer af Ejendommen, til den Mand, der har opført Ejendommen, eller til den Mand, han eventuelt har solgt den til, en Forøring, som han kan spise op, uden at det virker ind paa den Gæld, han har til Boligfonden, uden at det kan siges at forbedre hans økonomiske Forhold. Det er dette Forhold, vi har søgt at ændre ved at stille vort Forslag, idet vi for det første mener, at et saadant Tilskud godt kan halveres, at et Tilskud, der vil andrage ca. 30 pCt. af Laantagerens Gæld til Boligfonden, allerede er et betydeligt Tilskud, og for det andet mener, at det bør virke paa den Maade, at det afskrives paa Gælden, hvorved man bringer Statens og Kommunernes Risiko ned i tilsvarende Forhold, med andre Ord bringer den ned fra 85 pCt. til 75 pCt. For Laantageren vilde en saadan Ordning faa den Virkning, at naar denne Restgæld blev gjort til Hovedstol, blev hans aarlige Ydelse bragt ned i tilsvarende Grad.

Vort andet Ændringsforslag gaar ud paa at begrænse Gyldigheden af § 5, saaledes at den kun skal gælde til den 1. Januar 1924. Vi har ment, at det vilde være fremmede for Boligbyggeriet, om den Begunstigelse, der her er Tale om, kun kom til at virke i et Aar. Det gamle Ord om, at den, der hjælper hurtigt, hjælper dobbelt, gælder ogsaa i dette Forhold, og vi synes, der kunde være Grund til at udsætte en særlig Præmie for dem, der er med til at afhjælpe Boligmangelen hurtigst muligt. Dersom man gaar til den 2-aarige Periode, som her er foreslaaet, kunde det meget let, som jeg nævnte ved første Behandling, gaa saaledes, at Folk sagde: Denne Lov løber jo ikke fra os, de Begunstigelser, der her er tilbudt, gælder i to Aar, og Byggepriserne er for Øjeblikket stigende, saa vi vil hellere afvente, om der ikke skulde komme Prisfald paa Byggeløn og Materialer o. s. v. Resultatet kunde let blive det, at der blev bygget forholdsvis lidt i den tilstundende Sommer, idet mange opsatte at bygge til det følgende Aar. Vi har derfor ment, det kunde være i selve Boligsagens Interesse at vedtage den Begrænsning, vi har foreslaaet. Vi har ment, at denne Lov burde være — hvad den vel ogsaa tilsigter at være — en Afviklingslov, der kunde føre ind i normale Forhold paa dette Omraade, hvor det private Initiativ atter kan overtage den Op-gave, som det med saa stor Dygtighed røgtede i Tiden før 1914. Hvis man kunde

tænke sig denne Begrænsning vedtaget, vilde den i Forbindelse med den Ændring, jeg før omtalte, medføre, at den Maksimumsrisiko, som Statens og Kommunerne løber i Henhold til § 5, blev mindre. Hvis man gik ud fra — hvad man i Bemærkningerne til Lovforslaget har nævnt, at man godt kunde tænke sig —, at der i den 2-aarige Periode blev bygget for et samlet Beløb af 120 Mill. Kr., saa vilde Statens og Kommunernes Maksimumsrisiko ved Byggeri i Henhold til denne Paragraf, saafremt § 5 kom til fuld Udnyttelse, andrage et Beløb af 24 Mill. Kr. Ifølge vort Forslag vilde denne Maksimumsrisiko blive nedbragt til 6 Mill. Kr., altsaa til en Fjerdedel af det, der ellers vilde blive Tale om.

Jeg maa maaske med det samme omtale et Ændringsforslag, jeg selv har stillet, og som slutter sig til de Udtalelser, jeg fremsatte ved første Behandling om dem, der har bygget i afgivte Sommer, men bygget efter, at den gamle Lov er ophørt at have Gyldighed, og hvis Ejendom er færdig, før denne Lov træder i Kraft, saaledes at de, ifølge Lovforslagets Ordlyd, ikke falder ind under Loven og ikke kan faa Del i de Begunstigelser, der her er Tale om. Jeg sagde den Gang derom, at jeg syntes, det var en Uretfærdighed, da de paagældende havde været med til at afhjælpe Boligmangelen og Arbejdsløsheden og havde bygget i Forventning om, at man, selv om de blev færdige, før den nye Lov kom, vilde tage billigt Hensyn til dem og stille dem under de samme Vilkaar, som de, der bygger i Vinter eller til næste Sommer, vil komme ind under. Dette er imidlertid ikke sket. Det er derfor, jeg har stillet mit Ændringsforslag. Jeg nævnte ved første Behandling, at der vilde komme mange Grænsetilfælde, som det for Administrationen vilde være vanskeligt at afgøre. Som et saadant Tilfælde vil jeg nævne, at en Mand i Gaar henvendte sig til mig og spurgte mig — han havde læst Lovforslaget —, hvorledes hans Stilling vilde blive. Han har bygget et Hus nu i Sommer, men var saa heldig, ikke at have faaet Byggeattest paa det. Saa spurgte jeg ham, om han var færdig med det, og det var han; om det var taget i Brug, og om der var flyttet Folk ind; det var der ogsaa, men han henholdt sig til, at Byggeattesten ikke var udstedt, og at Huset saaledes ikke var taget lovligt i Brug. Naar han nulæser denne Lov og studerer Reglerne, har han ikke andet at gøre end at gaa til Byningskommissionen eller Byningsautoriteterne i Køben-